

— Аха, — клати глава той подсмив-
нахъ.

— Де ти паритъ — да видимъ.

— Приспаднаха данъцитъ на тате. . .

Децата го гледаха и не върваха на
очитъ си. Сякашъ предъ тѣхъ стоеше

нѣкой юнакъ отъ приказкитъ. А когато
учительтъ дойде и стана дума за дру-
жеството, всички викнаха като подъ
команда:

— Вачо, учителю, Вачо ще бжде но-
виятъ председателъ!

Стоянь Ц. Даскаловъ

ПРОЩАВАНЕ

Сбогомъ, високи балкани,
върхове, урви, скали, —
ето, застилатъ ви ранни
есенни тънки мъгли.

Сбогомъ, зелени джбрави,
тихи, прохладни гори,
пълни поляни съ здравецъ,
който те мами: — Поспри!

Вие, самотни пжтеки,
пръснати сякашъ безредъ,
мамъщи вѣчно човѣка:
— Хайде, нагоре, напредъ!

Вие, потоци пѣнливи,
изворче, шепнѣщо: — Пий,
колко се сладко почива
тука подъ тѣзи липи!

Вие, съ които тѣй лесно
въ горския пжтъ се върви —
птички, що учите: — Съ пѣсенъ
ти и живота надвий!

Сбогомъ! Обичамъ тукъ всичко:
върхъ, и докина, и брѣгъ,
всѣко цвѣтче и тревичка,
камъкъ и пънъ ми е драгъ.

Е. Багряна